

**Tvůrci Hobita
řeší první problémy**
strana 3

**Na fotbalové Athény
padla tma**
strana 4

Vondra končí, voliči už mu nevěří

Nečasova vláda se opět promění. Po rezignaci ministra dopravy Pavla Dobeše přichází na řadu i ministerstvo obrany. **Ministr Alexandr Vondra odchází** poté, co v říjnových senátních volbách neobhájil křeslo za Litoměřicko. Na stranickém kongresu už se ani neucházel o funkci místopředsedy.

Praha „Ministr kromě důvěry premiéra potřebuje ke své práci dvě další věci – kompetenci a důvěru voličů. Senátní volby ukázaly, že dostatečnou důvěru voličů nemám. Rozhodl jsem se proto dnes oznámit svou rezignaci na funkci ministra obrany,“ zdůvodnil včera Alexandr Vondra své odstoupení na tiskové konferenci. O Vondrově odchodu se mluví už dlouho, především kvůli vleklé kauze ProMoPro z doby českého předsednictví Radě EU před třemi lety. Vondra tehdy v Topolánkově vládě jako vicepremiér pro evropské záležitosti předsednictví organizoval a mimo jiné odpovídal za rozpočet ozvučení sálů. Zakázku dostala společnost ProMoPro, která si naučovala 525 milionů korun namísto původně domluvených pětaosmdesáti milionů. Policie za to obvinila dvanáct lidí, Vondra však mezi nimi nebyl. Přesto se to podepsalo na jeho oblíbenosti u voličů. „Pokud bych se měl tázat na to, co je výsledkem mé volební porážky, je toto nepochybně jedna z hlavních příčin. Je to nepochybně věc, která mě poškodila. Já svůj názor na to ne-

měním, svědomí mám čisté,“ dodal včera na tiskové konferenci k aféře, která mu nakonec zlomila vaz. Na dvacetiminutové tiskové konferenci dále poděkoval své rodině a všem svým spolupracovníkům, včetně premiéra Nečase, ale také novinářům, kteří jeho počínání „bedlivě sledovali“. V této adventní době hodlá odpočívat a věnovat se svým nejbližším, o jeho dalším působení v politice se podle ministerského předsedy rozhodne po Vánocích. Také odmítl spekulace, že má pracovat pro NATO. Poděkování proběhlo i ze strany premiéra, který Vondru ohodnotil jako nejkompetentnějšího ministra obrany posledních dvaceti let a jako politika, který měl širší politický přesah a aktivně se zúčastňoval jednání vlády. Pro obranu to podle něj bude velká ztráta.

Neodtáhnuté povinnosti odložily rezignaci

K rozhodnutí opustit obranu Vondra údajně došel již po volbách, po dohodě s Nečasem ho ale odložil kvůli práci na rozpočtu ministerstva, návštěvě generálního tajemníka NATO Ander-

Vondra odchází z funkce 7. prosince.

Foto archiv

„Dva a půl roku mé práce na ministerstvu obrany je něco, za co se v žádném případě nemusím stydět, nyní přichází čas, abych své místo uvolnil někomu, kdo bude s novou energií pokračovat v nastoupených změnách.“ Alexandr Vondra

se Fogha Rasmussena a dlouhodobě plánované cestě do Spojených států. Ještě, než odstoupí, se Vondra zúčastní jednání Bezpečnostní rady státu, kde chce předložit koncepci aktivních záloh a informovat o tom, jak pokračují česko-švédská jednání o pro-

dloužení pronájmu letounů Gripen. „Chci odmítnout, že by se za mého působení nepodařilo otázku stíhacího letectva vyřešit, vláda na můj návrh schválila koncepci, že si tuto schopnost nadále udržíme,“ obhajoval se proti hlasům, že zatím nedokázal vyřešit

otázku budoucnosti českého stíhacího letectva. „Poslední švédská nabídka, se kterou seznámím Bezpečnostní radu státu příští týden, je podstatně lepší než ta, která byla v loňském roce.“ Vondra také novinářům nabídl brožurku se svými úspěchy. Rozloučil se neobvyklým Spánembohem.

Nečas, největší kat české politiky

Kabinet Petra Nečase je v české historii vládou s nejvyšším počtem ministerských výměn. Celkem jich bylo už dvanáct. Jediní, kteří se ve vládě z původních patnácti členů ještě drží, jsou ministři z TOP 09 – ministr financí Miroslav Kalousek, zahraničních věcí Karel Schwarzenberg, zdravotnictví Leoš Heger – a jeden z nové formace LIDEM, konkrétně Kamil Jankovský z ministerstva pro místní rozvoj. Alexandr Vondra byl navíc posledním občanským demokratem-ministrem, kterého Nečas ještě nevyměnil. Předposlední odchod se odehrál na ministerstvu dopravy. Ministr Pavel Dobeš (LIDEM) však oficiálně skončí až 3. prosince. Nečas vidí časté změny ve vládě pozitivně. O nástupcích obou politiků už má premiér svou představu, ale nechtěl ji předčasně zveřejňovat.

Kateřina Havlická

Konec světa – zrušeno

Když Šimon Ornest v roce 1998 nastoupil jako vychovatel do Jedličkova ústavu pro tělesně postižené na Vyšehradě, nemohl si nevšimnout, jak pasivně se s postiženými zachází.

„Když vidíte člověka s postižením, které nevyžaduje čtyřia dvacetihodinovou péči, demotivovaného, pasivního a díky neustálému pečování sociálně zakrnělého, je to důvod k zamyšlení.“ uvedl Šimon Ornest pro internetový magazín Konta BARIÉRY Můžeš.cz. Nelenil a přímo v budově Jedličkova ústavu přezdívané „Tapky“ založil hudební skupinu The Tap Tap. Nejdříve byla kapela orientovaná pouze na rytmické nástroje, jako jsou tamburíny, či ozvučná dřívka, protože pro člověka je vnímat rytmus daleko přirozenější než harmonii, potažmo melodii. Postupem let se z The Tap Tap stala profesionální kapela, která pravidelně objíždí slavné české festivaly, a dokonce se podívala párkrát i do zahraničí. První album Hopšidyri-

dy nahráli spolu s ukrajinskou skupinou Huculyk složenou z dětí z dětského domova až v roce 2006. Druhý album Párty na kolečkách vyšlo v roce 2010 ve spolupráci například s Ondřejem Hejmou, nebo Davidem Kollem. V současnosti plánují na předvečer konce civilizace předvést koncert s názvem Koncert proti konci světa.

„Cílem koncertu je shromáždit finanční prostředky na vybavení multifunkčního bezbariérového vzdělávacího centra Studio při Jedličkově ústavu v Praze, v objemu 25 milionů korun,“ informoval ČTK Šimon Ornest. Spolu s The Tap Tap 20. prosince vystoupí známí čeští umělci, jako jsou Support Lesbiens, Chinaski, Dan Bárta, či Xindl X. Neoficiální hymnu Konce světa se stala píseň nesoucí název Konec světa - zrušeno, jejíž text napsal pro The Tap Tap Tomáš Hanák a hudbu Michal Nejtěk.

Jan Červenka

Egypt – stálá oáza neklidu

Praha/Káhira Dekret egyptského prezidenta Muhammada Mursího, vydaný minulý čtvrtek, zažehl novou vlnu násilných protestů, doprovázených stávkou. K té se nejnoveji připojily i egyptské soudy. Mursí, který udělil sám sobě prakticky absolutní moc, je demonstranty obviňován z „krádeže“ revoluce.

Devět měsíců po pádu Mubarakova diktátorského režimu se Egyptané obávají, že novorozeným potomkem Arabského jara je návrat starých časů. Mursí, kandidát konzervativního muslimského bratrstva, udělil prezidentskému úřadu absolutní imunitu a učinil svá rozhodnutí za nezrušitelná jakýmkoliv státními orgány. Ačkoliv prohlásil, že jde pouze o dočasnou ochranu revoluce, popudil svým krokem členy opozičních liberálních stran, syndikátu novinářů i zástupu církve natolik, že opustili ústavní shromáždění. Hrozí tak, že na dnešek plánované konečné projednávání nové ústavy se ode-

Egyptané demonstrovali proti Mursímu.

Foto archiv

hraje pouze za účasti členů muslimského bratrstva. Bitva se neodehrává pouze v politických kruzích, ale i v ulicích velkých měst jako Káhira, Alexandrie, Gíza či Suez. V nich došlo k desetitisícovým střetům mezi opozičními demonstranty, policií a příznivci Mursího. Plameny pohltily několik kanceláří muslimského bratrstva, které byly předtím zdemolovány demonstranty. Ve městě Damanhour takto zemřela první

oběť protestů, 15letý islamista. Druhým se včera údajně stal 52letý muž zasažený slzným plynem. Minimálně sto dalších lidí bylo zraněno. Tahrír, káhirské náměstí, které se stalo symbolem pádu Mubarakova režimu, opět zaplnily stany nespokojených Egyptanů, kteří odmítají odejít, dokud nebude současný prezident u moci. Jeho slovům o ochraně revoluce totiž věří v opozičních řadách málokdo. **Rudolf Kovařík**

Volba prezidenta v ohrožení

Praha Nejvyšší správní soud obdržel celkem 9 stížností na postup ministerstva vnitra při kontrole petic pro zvolení prezidentských kandidátů. Kromě všech tří vyřazených podali stížnost i ti, kteří nezískali potřebné podpisy.

Oficiální výsledky kontroly petic minulý pátek potvrdily vyřazení Jany Bobošíkové, Vladimíra Dlouhého a Tomia Okamury z prezidentských voleb. Ministerstvo vnitra jim při kontrole údajů neuznalo řadu podpisů, čímž se dostali pod hranici potřebných 50 000 hlasů. Zákony týkající se odečítání hlasů jsou ale matoucí a způsob výpočtu je tak stále předmětem debat. Úředníci totiž procentuální chybovost ve dvou vzorcích nezpřůměrovali, jak by se logicky nabízelo, ale sečetli. Tato metodika je sporná i podle odborníků. Ministr Kubice hájí Ministerstvo vnitra tím, že varianta výpočtu byla veřejně deklarována už od samé přípravy zákona.

Změna výpočtu by znamenala úspěch jen pro Bobošíkovou

Nejčastějším důvodem škrtnutí hlasů byly nesprávně uvedené údaje. Na listinách se ale objevily i podpisy neexistujících nebo zesnulých lidí, popřípadě se údaje opakovaly. Nejvíce hlasů ztratil Tomio Okamura, kterému po ověření zbylo jen 35 751 platných podpisů. Vladimíru Dlouhému zůstalo o necelých 3000 podpisů více. Dlouhý ani Okamura by tak nedosáhli potřebných hlasů ani při změně výpočtu. To ovšem neplatí pro Janu Bobošíkovou, která by při přepočítání překročila hranici 50 000 hlasů.

Dvoudenní lhůta vypršela Kandidáti měli dva dny na podání stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu. Jana Bobošíková nejprve požádala ministerstvo vnitra o opravu chyb v počítání hlasů, úřad to ale zamítl. Tomio Okamura podal stížnost už v úterý, Dlouhý s Bobošíkovou během včerejšího dne. Kromě nich si ale stěžovali i kandidáti bez potřebných podpisů. "Dva návrhy podal Jiří Kesner, dále po jednom návrhu Karel Světnička, Petr Cibulka, Klára Alžběta Samková a Anna Kašná," sdělila mluvčí NSS Sylva Dostálová. Nejvyšší správní soud musí o všech stížnostech rozhodnout do 13. prosince. Kandidáti se potom mohou obrátit ještě na Ústavní soud, který žádnou lhůtu k rozhodnutí nemá. To může komplikovat dodržení termínu přímé volby prezidenta, která je naplánovaná na 11. a 12. ledna příštího roku.

Markéta Červenková

Češi a Řekové aneb Kde je zakopán pes

Mezi zelenými cypřiši, se zády opřenými o mohutný kmen, leží v osvěžujícím stínu starší muž. Jeho snědá pleť už dávno uvykla parnému slunci. V jedné ruce drží jehněčí maso na špejli, které si namáčí do připravené misky s tzatziki. V druhé ruce drží těžké červené Kretikos, mírně naředěné vodou. Připadá vám tento obraz typický pro Řeky?

Pýcha a předsudek

My Češi jsme národ plný předsudků. Máme za to, že pokud se setkáme s člověkem s určitými charakterovými vlastnostmi, a ty nám z všelijakých důvodů připadají případně pro celou jeho či její národnost, automaticky je přisoudíme všem.

Nenapadá vás něco? Právě jsem použila naprosto stejný postup, který odsuzuji – samozřejmě, že všichni takoví nejsme. Kdybychom se všichni řídili starým známým pravidlem (ať už jej přisuzujeme Konfuciovi, nebo Kantovi), že každé pravidlo, jímž se řídíme, musí morálně obstát natolik, aby jej lidská společnost mohla brát za obecně platný zákon, asi by bylo v tomto případě (a v mnoha jiných) po problému.

Druhá strana mince

Ostrov Limnos, kde byli dva čeští vývojáři počítačových her na dovolené, a kde je také řecká policie zadržela, se vyznačuje několika zvláštnostmi. Zaprvé – je na dohled od Turecka – to samo o sobě tak zajímavé není, ale pokud si uvědomíme, jak ostře vyhraněné byly turecko-řecké vztahy v podstatě do nedávna (do konce první světové války), je tento aspekt vlastně nejdůležitější. Už od pradávna byla strategická místa předmětem válek a sporů – například Kréta, ať už za druhé války či mnohem dříve v dobách záhadných mořských národů, nebo Kypr a Malta v době křížových výprav. Limnos leží na severovýchod od pevninského Řecka. Tamní vojenské objekty mohou tedy pozorovat turecké pobřeží, řečeno nadneseně, z okna. Za další – v této oblasti ostrova Limnos nejde jen o problém s vojenskou základnou (koneckonců zde se nabízí paralela se známou Karibskou krizí během Studené války), ale také o problém s ropou – mezi řeckým Limnosem a Tureckem se nachází několik nalezišť, z nichž nyní těží Řekové, a podle Turků pochopitelně neoprávněně. A tímto se dostáváme k jádru pudla – to, že Řekové drží Ivana a Martina ve vazbě, je pochopitelně trestuhodné, zvláště jestli jsou nevinní (což nevíme – objekty si opravdu fotili, údajně však ze soukromých pohnutek), ale – Řekové se špiónáže bojí oprávněně. Je to jižanský národ, plný pohnuté historie, která sestává z absolutní nadvlády (od antiky po hellénismus) a z dlouhé poroby (letopočty mluví za vše – 1453 – 1918, období nadvlády Osmanské říše). Zažili a zažívají bídu, umí pracovat do úmoru, a stejně tak umí i žít.

Pokusme si tuto situaci porovnat s naší optikou, s protektorátem 1939-45. Jak živelně jsme po jeho skončení vyháněli Němce, bez ohledu na to, zda to byli kolaboranti nebo naopak lidé, kteří pomáhali chránit tehdejší Československo. Podobně jsou na tom Řekové – Turek je pro ně symbolem poroby, utrpení a potlačování vlastní identity.

Slepí k houslím

Čechům, kteří si objekty fotili, mohlo aspoň na okamžik problesknout hlavou, že není bezpečné fotit si vojenskou základnu, která je na tak citlivém místě. Třeba čeští vývojáři podcenili turecko-řeckou minulost, nebo jim prostě jen nedošlo, že i k historii, která přesahuje v podobě vojenské základny do současnosti, musí mít náležitou úctu. A když už ne úctu, tak by ji prostě měli znát. Možná, že v českých očích jsou s ohledem na svou ekonomickou krizi pouze povaleči a úzopijáci, a možná právě to rozostřilo ostražitost Čechů při soukromé dovolené na Limnosu. Ne, o špiónáž nejspíš nešlo. Ale znovu říkám – je nutné pokaždé velmi dobře uvažovat a domýšlet, co se asi stane. Zkrátka aby nás osud neházela do vody a nesmál se nám, když uvidí, že se topíme.

Očima Terezy Stonišové
odbornice na Řeky

Václav Klaus se za svou desetiletku profiloval spíše jako věčný oportunist, který jediný ví, jak chod této země, potažmo celé planety skutečně funguje. Názorově stál vždy na opačném pólu než mainstreamová veřejnost (rozuměj občané dobré vůle).

Proti všem

Posledních 100 dní V. K. v úřadu

Zmínka o osamělém Georgovi vyvolává na Galapágách asociace typu jedinečný, nenahraditelný a beznadějně poslední. Jedná se o donedávna posledního člena specifického poddruhu želvy sloní, který v červnu naposledy vydechl a cestu evolucí tohoto poddruhu definitivně uzavřel. Slovo definitivní však dnes už není na místě. Ekvádorští vědci totiž objevili v kráteru tamní sopky několik želv sloních s podobným genovým fondem, ze kterých by podle testů mohl vzejít další zástupce Georgova druhu.

I my Češi máme svého osamělého George. V tomto případě člověka, který se svými názory stylizuje do role posledního z posledních, druhu, kterému hrozí vyhynutí. Osamělý tvor Václav Klaus, jemuž ve středu 28. listopadu začalo odpočítávání posledních sto dnů v úřadu prezidenta České republiky. Nabízí se krátké bilancování za jeho desetiletým působením.

Předchozí prezident Václav Havel při svém loučení s prezidentským úřadem detailně popsal svého ideálního nástupce: „Věřím, že se jím stane člověk moudrý, otevřený a odpovědný, který bude tvořivým partnerem politické reprezentace vzešlé z nedávných voleb a v němž budou všichni občané dobré vůle spatřovat svého spojence.“ Euroskeptik v době vstupu do EU, v období všemožných environmentálních snah odpůrce myšlenky globálního oteplování. Václav Klaus se za svou

desetiletku profiloval spíše jako věčný oportunist, který jediný ví, jak chod této země, potažmo celé planety skutečně funguje. Názorově stál vždy na opačném pólu než mainstreamová veřejnost (rozuměj občané dobré vůle). Ani ve chvíli, kdy strana, kterou po revoluci zakládal a byl jejím dlouholetým předsedou, drtivě ovládla volby, nebyl jejím zastáncem a klíčové návrhy reformem buď kritizoval, nebo dokonce vetoval. Nabízí se tak otázka, do jaké míry naplnil Havlova slova? Konkrétní příklad Klausovy jedinečnosti názorů (nebo nevyčleptelného oportunismu) se naposledy projevilo vetem zákona o audiovizí. K tomu nám poslouží jeho výrok z obhajoby zmíněného veta, zaslané předsedkyni poslanecké sněmovny.

„Domnívám se, že skutečným problémem současné české kinematografie není ani tak nedostatek financí – i za málo peněz lze natočit velmi dobrý film – ale spíše nedostatek tvůrčí invence.“

Proti tomuto tvrzení se vzedmula asi největší vlna odporu. Logicky především ve filmovém průmyslu, na který útočí. Klaus ale tentokrát mří zнову i proti běžnému divákovi. Je jednoduché označit jako hlavní příčinu nedostatku kvalitních filmů nedostatek tvůrčí invence. Na začátku realizace filmových projektů jsou však peníze, které na své filmy nejsou schopni v současné situaci shánět ani etablovaní tvůrci, natož začínající naděje. Ve chvíli, kdy pro nedostatek peněz filmaři nemůže realizovat své scénáře a náměty, se řadovému návštěvníkovi kin může zdát, že český

film ztrácí poslední zbytky invence. V kinech totiž už nic inovativního nevidí a jeho prezident mu k tomu nechce dát šanci. Tvrzení, že i za málo peněz lze natočit velmi dobrý film, je zcela pravdivé, český filmař má ale čím dál větší problém sehnat i to málo. V zákonu o audiovizí nejde o to podpořit více projektů, nýbrž mít možnost Radou fondu pro rozvoj a podporu české kinematografie vybrané projekty podpořit větším příspěvkem.

Klausovi, coby českému prezidentovi, zbývá celých sto dní a během této doby nás ještě může přesvědčit, že sloužil a slouží zájmům občanů dobré vůle. Na obzoru však nyní stojí minimálně osm jeho potenciálních nástupců a zatím bychom měli spíše doufat, že ten, který vyhraje, bude mít od Václava Klause co nejodlišnější genofond, smírnější postoje a hlavně se nestane českým osamělým Georgem.

Jakub Kadlec
komentátor MF FLEŠ

Adventní rozjímání nad církevními restitucemi

Zákon o církevních restitucích byl prosazen nejen přes protesty opozice, ale i Václava Klause, který zákon sice nevetoval, ale ani nepodepsal. Nechce prý vyostřovat napjaté vztahy na politické scéně. Ačkoliv bych takový prezidentův přístup obvykle chápala jenom jako další z jeho osobitých projevů, tentokrát jeho postupu rozumím. Vláda a církev se sice vzájemně podporují, ale ČSSD chystá ústavní stížnost, jednotlivé osobnosti upozorňují na šedé zóny a Lenka Procházková z organizace Stop církevním restitucím si rve vlasy. Všichni se společně bojí, že se v nesourodém chumlu památek vrátí i majetky zabavené v rámci Benešových dekretů. A veřejnost jako obvykle ničemu nerozumí.

Ve svém naivním světě si vše ale vysvětlují pozitivně. Zpočátku sice bude stát, podle ministra Kalouska, do procesu restitucí investovat dvě až tři miliardy ročně, během třiceti let se ale církev od státu odpoutá a osamostatní

se. Místo, aby od něj dostávala peníze, bude odvádět daně. Konkrétní stavby po celé republice získají dohledatelného majitele, pro kterého bude jejich udržování investice spíše než pouhý náklad. Zchátralé kostelíky uprostřed vesnic opět vytvoří protipól putykám, kde se lidé scházejí a povídají si. Církevními charitám všeho druhu by se mohlo dostat větší podpory. V seznamech nejlepších středních škol v jednotlivých krajích, který zveřejňuje ministerstvo školství, se opakovaně objevují církevní školy. Možnost jejich rozvoje by dnešnímu zchátralému školství zvedla laťku alespoň o něco výš.

Můj přehnaně idealistický obrázek se ale vždy o něco více naruší s každou novou informací, kterou si o celém procesu restitucí zjistím. Církev v dnešní společnosti už státu konkurenci asi ne-

vytvoří. Peníze určené pro charity se pravděpodobně někde zatoulají, a to nejen v profánních kapsách. Samotné sestry Voršily školství asi nezachrání. A spory, které se táhnou už 23 let, se s jedním (ne)podpisem nespraví.

Už tři dny je hlavní zpráva na oficiálním serveru Katolické církve oznámení, že se v době adventu budou řádové sestry modlit za moudré spravování církevního majetku. Možná by měly jít do sakristie kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze, mají tam wifi – šance na přímé spojení s bohem je tu určitě vyšší.

Marie Kordovská
komentátorka MF FLEŠ

MLADÁ FRONTA FLEŠ

Šéfredaktor: Radiomír Szajter

• **Editoři:** Daniela Brodčová, Tomáš Franěk, Michal Bělka, Daniel Mazura • **Korektoři:** Jaroslav Totušek, Lucie Kúsová, Linda Bartošová, Kristina Roháčková • **Redakce:** Linda Bartošová, Michal Bělka, Daniela Brodčová, Alžběta Čermáková, Jan Červenka, Markéta Červenková, Aleš Doležal, Seda Dzholdosheva, Tomáš Fiala, Adam Folta, Tomáš Franěk, Kateřina Havlíková, Jan Homolka, Jakub Kadlec, Jiří Klemť, Martin Kopecký, Marie Kordovská, Rudolf Kovařík, Lucie Kúsová, Daniel Mazura, Tereza Pavelcová, Marek Plančák, Kristina Roháčková, Václav Rokyta, Tereza Stonišová, Kateřina Stupková, Radomír Szajter, Pavla Šedivá, Romana Ticová, Jaroslav Totušek

Filmový představitel Hobita
Martin Freeman
Foto: Warner Bros.

Výtvarníci pomáhají handicapovaným studentům

Praha Konto BARIÉRY pořádalo již 11. ročník aukčního salonu výtvarníků. Celkem 383 umělců věnovalo svá díla, která jsou vystavena v Křížové chodbě Karolina v době od 21. listopadu do 7. prosince. Aukce všech 436 děl proběhne v neděli 9. prosince v Modré posluchárně Karolina. Vernisáž se konala den před oficiálním začátkem výstavy. Za přítomnosti pozvaných umělců promluvil rektor Univerzity Karlovy Václav Hampl, primátor hl. města Prahy Bohuslav Svoboda, ředitelka Konta BARIÉRY Božena Jirků a zástupce hlavního sponzora aukce – UniCredit Bank – Jan Chvojka. Výtěžek je určen na Stipendium BARIÉRY, který pomáhá těžce handicapovaným studentům středních a vysokých škol. Konto BARIÉRY v letošním školním roce podporuje 62 studentů.

Romana Ticová

• **Slavná irská kapela Cranberries** vystoupí v pátek v Tip-sport aréně vedle výstaviště v Praze – Holešovicích.

• **Své padesáté výročí** slaví skupina Olympic koncertním turné, které vyvrcholí sobotním vystoupením v libeňské O2 aréně. Na podiu se objeví i Marta Jandová.

Hobit: Neočekávané potíže ve Středozemí

Praha/Wellington Říkalo se, že je prokletý. Film podle knihy J.R.R. Tolkiena, který budou mít možnost diváci vidět v kinech od 12. prosince, nemusel totiž vůbec vzniknout. Vyměnil režiséra, těžce sháněl finance na natáčení. Nyní jdou studiu po krku ochránci zvířat i dědici samotného autora. Film se dokončoval na poslední chvíli, aby stihl premiéru v novozélandském Wellingtonu. Bude mít příběh o dobrodružství malého tvora ze Středozemí i mimofilmový happyend?

Hobit vs. PETA

Nejméně 27 zvířat zemřelo během natáčení Hobita. Tak zní obvinění chovatelů a organizace PETA proti tvůrcům. Ve své tiskové zprávě sice připouští, že

žádné zvíře nebylo zraněno přímo během natáčení, ale dávají produkci za vinu smrti koní, koz, slepic a ovců na přilehlých farmách. Jako konkrétní případ týrání uvádí koně jménem Shanghai, kterému byl dle jejich tvrzení omotan provaz kolem nohou a byl držen tři hodiny na zemi, aby nebyl „tak divoký“ pro jezdce. Studio Warner Bros. a režisér Peter Jackson tato obvinění rezolutně odmítají. Jackson regoval na sociální síti Facebook mimo jiné i citací majitele údajně týraného koně: „Shanghai se mi vrátil ve výborném stavu. Byl zdravý a šťastný. Nebyly na něm znát žádné známky špatného zacházení. Neváhal bych ho zapůjčit filmařům znovu.“ Studio Warner Bros. se domnívá, že by se mohlo jednat o dozvuky rok starého

případu, kdy došlo k propuštění několika zaměstnanců z důvodu špatného zacházení se zvířaty. Zároveň je však připraveno vše doložit dokumenty, které zaznamenali celý incident. PETA připouje i žádost o to, aby v budoucnu byla všechna zvířata ve filmu vytvářena speciálními efekty, aby se mohlo podobným situacím předejít.

Hobit vs. dědici

Dalším bodem v „kauze Hobit“ se ukázaly být napjaté vztahy mezi tvůrci a dědici autora knižních předloh. Po tři roky staré žalobě, kdy dědici vymáhali od studia slíbených 7,5 % z tržeb za trilogii Pán Prstenů, požadují 80 milionů dolarů (1,6 miliardy korun) za porušení autorských práv. Vadí jim používání postav z fil-

mů spojené s elektronickými videoherními automaty a hazardními hrami. Morálně pochybný marketing, jak celou věc označují, prý pobuřuje fanoušky a poškozují Tolkienův odkaz. Tvůrci zpochybňují jejich obvinění a odůvodňují jejich žalobu s tím, že toto odvětví zábavního průmyslu nespadá do oblasti, ze které právě dědici J.R.R. Tolkiena dostávají procenta ze zisků.

Velký Hobit vs. malý Hobit

Karta se obrací v případě žaloby na firmu Global Asylum, která chystá (čirou náhodou) také na prosinec film Age of Hobbits. Firma je známá tím, že vyrábí nízkorozpočtově napodobeniny slavných blockbusterů. Studia Warner Bros. a New Line Cinema několikrát tvůrce varovala,

aby upustila od tvorby snímku o Hobitech. Global Asylum nereagovala a odůvodňovala název tím, že film mapuje vznik lidského poddruhu, kterému se ve vědeckém světě říká Hobiti. Producenti „velkého“ Hobita do reklamní kampaně investovali milióny dolarů a proto nyní žádají soud, aby o celé věci rozhodl. První díl trilogie Hobit: Neočekávaná cesta měl premiéru na Novém Zélandu 28. listopadu. V kinech po celém světě bude promítán o dva týdny později. Už teď se o něm mluví jako o kandidátovi na Oscara a předpovídají se mu ohromné zisky. Tedy pokud nebude filmový profit zkrácen o nějakou tu pokutu či soudní výdaje.

Tomáš Fiala

Atlas mraků – převrat?

Jedna knižní předloha, šest příběhů v různých časových rovinách, tři režiséři, spousta slavných herců a 172 minut. Atlas mraků je pro některé trpkým zklamáním, pro další úžasným a fascinujícím převratem kinematografie, ale pro všechny vizuálně povedenou filmovou podívanou.

Recenze: film 80 %

Tom Tykwer (Parfém: Příběh vraha) a Lana a Andy Wachowští (Matrix) jsou známí tím, že se nebojí experimentovat a jejich filmy vždy přináší něco nového. Když se tedy pustili do zpracování knižní předlohy Davida Mitchella, očekávání diváků nebyla malá. Látka nepatří mezi nejjednodušší – kniha obsahuje šest příběhů, které se odehrávají v různých dobách – v devatenáctém století, mezi dvěma světovými válkami, v sedmdesátých letech, v současnosti, ve století dvaadvacátém a v daleké budoucnosti po takzvaném Pádu. Jednotlivé linie tvoří barevnou mozaiku dějových střepů, které se přelévají jeden do druhého na základě vizuálně podobných záběrů či stejných zvuků, které diváka přenesou z jednoho momentu k dalšímu. Atlas mraků hovoří o propojení a souvislostech, což režiséři zdůraznili i tím, že každý z hlavních herců si zahrál v několika příbězích v různých rolích – Toma Hankse můžeme vidět například jako zákeřného lodního doktora i pastevece koz v postapokalyptické budoucnosti, Halle Berry jako investigativní novinářku i jasnozřivou za-

chránkyni hledající pomoc pro svůj lid, Hugo Weawinga zase jako nájemného vraha či vrchní sestru v domově důchodců.

Film je kritizován hlavně kvůli tomu, že knižní předlohu příliš zjednodušuje a že to, co bylo v literární podobě zacykleným vyprávěním o tom, že lidská snaha snad může něco změnit, se náhle změnilo ve skoropohádku „kterak láska a dobro nad zlem zvítězily“. Že to, co bylo symbolickým a šifrovaným pouštěm lidského myšlení a fantazie, je náhle polopatickým povídkám, kde voiceover osvětluje pomalejšímu divákovi všechny složitější momenty. Sám Mitchell pro Wall Street Journal napsal: „Když se mě někdo ptá, zda mi vadí změny, které byly provedeny při adaptaci Atlasu mraků, odpovídám takto: režiséři plynule ovládají filmový jazyk, a tak udělali to, co museli, aby film fungoval.“ V článku rozvádí teorii, že při překládání díla z literárního do filmového jazyka je vždy nutno příběh přizpůsobit a že je s výsledkem velmi spokojený.

I když film možná nebude hitem letošního roku, stále je kvalitní podívanou, kde si každý najde „to svoje“ hlavně díky žánrovým odlišnostem všech příběhů. Působivá koláž zanechává hluboký dojem, a když se divák oprostí od spojených s knihou, uvědomí si, že během necelých tří hodin viděl skvělé herecké výkony, kvalitní režisérskou práci a celkově nadprůměrnou hollywoodskou podívanou o osudech lidí napříč dějinami světa.

Kateřina Stupková

Nemastný, neslaný Frankenstein M. Františáka

Nově uvedený Frankenstein ve Švandově divadle se ve zpracování Martina Františáka nepyšně originální scénou ani sladěnými kostýmy. Herecký výkon hlavní dvojice postrádá trpkou chuť zoufalství, která je pro příběh Marry Shelley tak charakteristická.

Režisér Františák se držel především literární předlohy.

Mladý nadějný vědec Viktor Frankenstein (Filip Čapka) je posedlý touhou smazat hranici mezi životem a smrtí. Tato posedlost ho dovede až ke stvoření nového člověka, sešitého z kusů mrtvých lidských těl. Svého činu však začne litovat, když si uvědomí, že výsledkem je netvor. Zatímco Frankenstein na Netvora zapomíná, ten se učí mluvit, chodit, myslet a cítit. A rozhodne se Viktorovi pomstít za to, že ho stvořil a opustil, a tím ho uvrhl do samoty a utrpení.

Tomáš Kobr, představitel Netvora, uvedl pro iDnes: „Obecně na románu zajímá téma zodpovědnosti. Mám pocit, že v dnešní době lidé často zcela vědomě ublíží druhému, ale dělají, jako by se jim to netýkalo. A to mě štve. Člověk je přece zodpovědný za to, co dělá.“

Z role Netvora byla ze začátku hry cítit zranitelnost. Úvodní výkon Tomáše Kobra byl obdivuhodný obzvláště ve chvíli, kdy se Frankenstein snaží oživit Netvora sérií elektrických šoků. Ten se zmítá ve skleněné bedně, jako by mu celým tělem projížděl proud. V prvních chvílích svého života je Netvor nemotorný, neumí se svým

Recenze: divadlo 45 %

režie: Martin Františák
dramaturgie: Lucie Kolouchová
scéna: Jan Štěpánek
hudba: Jiří Hájek
kostýmy: Jana Preková
hraji: Filip Čapka, Tomáš Kobr, Petra Hřebíčková, Martina Krátká, Stanislav Šárský, Patrik Děrgel, Vladimír Krejčí, Tomáš Brychta, Kristýna Frejová, Marek Pospíchal

Foto: Švandovo divadlo

tělem zacházet a Tomáš Kobr ve své roli působí věrohodně. Ovšem později jeho výkon skomírá. Od něhoho, kdo je odmítán společností i svým vlastním stvořitelem, bych totiž čekala dramatičtější vyjádření své zášti.

Podobně mdlé působily i monology Filipa Čapky. Ten sice sděluje zajímavé myšlenky, ovšem v některých chvílích mu chyběla ona razantnost. Například když se po druhé setká s Netvorem. Viktor není zdaleka tak překvapený a vyděšený, jak uvádí knižní předloha. Ani ho nepřekvapuje, že se netvor zatím naučil mluvit a je z něj vcelku civilizovaný člověk.

Dramatizace Martina Františáka postrádá moment, kdy si Viktor uvědomí, jakou špatnost stvořením Netvora lidstvu provedl. Scéna jeví spíše působila spíše provizorním dojmem. Což je škoda, protože zrovna u takového příběhu by se

dala využít mnohem kreativněji. Nejprve jsme mohli vidět několik jednoduchých krabic, které v celku představovaly Frankensteinovu laboratoř. Poté byla scéna vyřešena nezajímavým velkoplošným plátnem s obrazem švýcarských Alp. Ani dům bohaté rodiny Frankensteinů neměl na scéně dostatečné vyobrazení. Marně jsem přemýšlela nad významem tabule v horní části jeviště, kterou herci mimálně dvakrát smazali houbou.

Celou první polovinu představení jsem se snažila přijít na skrytý význam kostýmu Alžběty, Viktorovy dívky, v podání Petry Hřebíčkové. Její růžová paruka mohla znázorňovat mladistvost a rozvernost. Na rozdíl od přirozených blond vlasů, které měla v polovině druhé. Její syté oranžové šaty ladily nejen s motýlkem Filipa Čapky, ale také se šátky hledištních uvaďček. Celková garderoba herců

působila nejednotně. Otec Frankensteinů byl celou dobu v klasickém obleku, zatímco služebná Justýna se pyšnila honosnou dobovou róbou. I samotný Netvor vystřídal během představení troje šaty. Dva kožichy a bílý oblek s motýlkem. Od této postavy bych očekávala spíše ošuntělý hábit. Vzhledem k tomu, že je sám, tak říkajíc, na okraji společnosti, a jeho vzhled ho zrovna dvakrát nezajímá.

Martin Františák se snažil zdramatizovat důležité momenty jakéhosi soužití Viktora Frankensteinů a Netvora. A pravděpodobně u diváků předpokládal znalost příběhu. To může být pro některé z nich však značnou nevýhodou. Bez důležitých detailů, které nebyly v inscenaci ztvárněny, divák dostane na talíř Frankensteinů bez přílohy.

Pavla Šedivá

Na fotbalové Athény padla tma

Praha/Athény Nedostatečné finanční podloží trápí vedení řeckého Panathinaikosu už delší dobu. Athénská fotbalová krize navíc sahá tak daleko, že ovlivňuje i provozuschopnost klubu.

Konkrétně se jedná o účty za elektřinu, které řecký velkoklub nestihá platit v termínech. Je tedy možné, že na Olympijském stadionu zhasnou reflektory, pokud se finanční situace nezlepší.

S možným řešením přišlo vedení klubu. Navrholo zástupcům ligy, že by utkání svého týmu posunulo mimo večerní hodiny, aby ušetřilo za provoz osvětlovací techniky. Hovoří se také o úsporném opatření, které by vedlo k přesunu aténské velkokluby z útrobu Olympijského stadionu do náruče jeho předešlé arény.

K vysvobození by mohla vést i nová nájemní smlouva, o které se bude jednat. V současné době se ale Panathinaikos drží při zemi a řeší se pouze splácení provozních dluhů. **Daniel Mazura**

Zelená bouře na Olympijském stadionu v Athénách.

Foto: Reuters

Rafa ven! Nového kouče v Chelsea nechtějí

Praha/Londýn První zápas v novém angažmá ještě ani nezačal a už slyšel pískot a nadávky. Nelehký úkol - zlepšit výsledky londýnského klubu - mu stěžují fanoušci. Rafael Benitez totiž nahradil jejich oblíbence Di Mattea.

Není to ale jen vyhazov italského kouče, který zvedl vlnu emocí na Stamford Bridge. Benitez před několika lety prohlásil, že Chelsea nemá dost vášnivých fanoušků a že by nikdy nabídku trenovat Blues nepřijal. V tu dobu trénoval Liverpool a pod jeho vedením zářil španělský forvard Fernando Torres, který nyní působí v Londýně, kde se mu střelecky tolik nedaří. Měl to být právě on, který měl podle zákulisních informací přispět k ukončení angažmá Roberta Di Mattea. Ten v minulém ročníku vyhrál poprvé v historii s Chelsea Champions League a stal se pro příznivce klubu legendou. Velký vliv Torrese na majitele klubu Abramoviče pak měl pomoci k angažování Beniteze.

Žádný gól a pískot ochozů

První dvě utkání pod novým koučem probíhala za velmi bouřlivé atmosféry. Ani s úřadujícím mistrem, Manchesterem City, ani s Fulhamem, nedokázal londýnský klub vstřílet branku a výsledkem 0:0 jenom podpořil skandování proti Benitezovi a oslavné trenérskou rošádu za nešťastnou i někteří hráči Chelsea. Záložník Juan Mata řekl anglickým novinářům, že fotbal je krutý a nespravedlivý. Kouče naopak podpořil český brankář Petr Čech, který zdůraznil, že každý by měl dostat v Chelsea šanci. Sám Benitez se o chování fanoušků nijak nezajímá a chce se soustředit na svoji práci u týmu: „Budu tvrdě pracovat, dělat to nejlepší a budu se snažit vyhrávat všechny zápasy,“ uvedl pro oficiální web klubu. **Tomáš Fiala**

Vysloužilé ikony opouštějí fotbalové trávníky

Známy scénář: Řepka tváří v tvář sudím.

Foto: lidovky.cz

Praha Gambrinus ligu v posledním týdnu opustili hned dva zkušení matadoři, Stanislav Vlček (36) a Jan Nezmar (35). Navíc se diskutuje o dalším angažmá třetího velezkušeného hráče Tomáše Řepky (38), který předčasně ukončil smlouvu v Dynamu České Budějovice. Stanislav Vlček,

jehož postup je spjat přednostně se Slavií Praha, ročním angažmá v Anderlechtu Brusel a začátky kariéry v Dynamu České Budějovice, odehrál svůj poslední zápas v pátek 23. listopadu proti Baníku Ostrava. V české lize nasázel 102 branek, a proto je členem Klubu ligových kanonýrů. Po skončení

kariéry ihned nastoupil do slávisického managementu jako vedoucí A-týmu. Druhý jmenovaný Jan Nezmar letos nasazený jako stoper ve Slovanu Liberec se rozloučil s profesionálním fotbalem Ostrava. V české lize nasázel 102 branek, a proto je členem Klubu ligových kanonýrů. Po skončení

s fotbalem SFC Opava, ze kterého se přesunul přímo do Liberce, kde strávil deset let a nastřílel 62 gólů. Mezi lety 2006 až 2007 se na chvíli přesunul na Slovensko do Ružomberoku. Se Slovanem byl už od začátku letošní sezóny domluvený, že se stane součástí realizačního týmu na pozici sportovního ředitele. Nezmar je se 104 góly také členem Klubu ligových kanonýrů. Tomáš Řepka předčasně ukončil smlouvu v Dynamu České Budějovice po oboustranné dohodě. Důvodem pro jeho konec bylo nesmyslné vyloučení v zápase proti Jablonci 10. října. Řepka dostal od disciplinární komise stopku do závěru podzimní části Gambrinus ligu a pokutu od klubu. Navíc byl vykázán z mužstva a musel se připravovat individuálně. Rozhodnutí o dalším působení v Dynamu mělo přijít během listopadu, očekávalo se, že Řepka skončí. Hráč, který prošel slavnými kluby jako Sparta Praha, West Ham United nebo Fiorentina, nemá budoucnost vůbec jistou. V kariéře si ovšem přeje pokračovat. V poslední době se hovoří o Vysočině Jihlava; trenér Komňanek si s Řepkou domluvil schůzku na příští týden. **Adam Foltá**

Fanoušci si nového trenéra nepřejí.

Foto: premierleague.cz

Fotbalová liga ve stínu tajemné aktovky

Jsou to už více než dva měsíce, co spartánský šéf Daniel Křetínský předal Miroslavu Peltovi aktovku s údajnými důkazy o korupci v českém fotbale. Předseda fotbalové asociace byl obsahe tajemné kabely přímo ořísen. Případ následně předal nejen disciplinární komisi, ale také policii. Tímto krokem si Pelta sliboval brzké vyřešení případu, odhalení a potrestání viníků, v neposlední řadě také očistění pověsti českého fotbalu. Od té doby však stojí celá aféra na mrtvém bodě. Muži, kteří by měli promluvit, mlčí. Rozhodčí Adámek a Býma se ve svých dopisech nejprve přiznali k převzetí dvousettisícového úplatku za ovlivnění jarního ligového utkání mezi celky Jablonce a Plzně (0:2) ve prospěch hostů. Jejich další aktivita při vyšetřování celého případu ale rázem pominula. Na jednání disciplinární komise minulý týden dorazili oba sudí v doprovodu svých právníků, vypovídat však odmítli. Muž, od kterého měli peníze převzít, pro jistotu nedorazil vůbec. Martin Svoboda, přezdívaný „chřestýš“, je přitom stěžejním bodem aféry. Právě on měl uplácat, právě on má vazby na plzeňskou Viktorii. Tamější funkcionáři se ale nářčení o spolupráci se Svobodou brání, stejně tak odmítají i jakékoliv snahy

o ovlivnění soutěže. Majitel Plzně Tomáš Paclík je dokonce přesvědčen, že celá „korupční“ aféra je vykonstruovaná a řízená Danielem Křetínským s cílem poškodit Plzeň. Ať je tomu tak, či onak, na český fotbal po dlouhé době opět dopadl stín nedůvěry a nejistoty. Šéf asociace Pelta, který před rokem sebevědomě vstupoval do své funkce, je nyní zdrcen a při rozhovorech s novináři jen těžko hledá slova. Světlo do případu nevnáší ani samotný Daniel Křetínský. Muž, který celou událost odstartoval, zatím zůstává v pozadí. Možná proto, aby jím najatí „Pinkertoni“ sháněli další důkazy a on se pak fotbalovému národu ukázal jako král spasitel. Místo spasitele z něj ale také může být velký břídil. Zatím se neděje nic a na spásu či ostudu si budeme muset počkat, pokud se tedy vůbec někdy dočkáme. Mezitím tak mohou být fanoušci svědky groteskní podívané, která je pro české fotbalové prostředí již pomalu typická. Namísto toho, aby se slavily úspěchy Plzně nebo Sparty v evropských pohárech, netrpělivě čekáme na „chřestýše“, až vyleze ze své díry a někoho uštkne. Jen pozor, aby byli nakonec uštknuti ti správní lidé. Z dalšího faux pas by se český fotbal už jen tak nevzpamatoval. **Václav Rokyta**

Moravcův životní úspěch zhatila poslední střelba

Praha/Östersund S číslem dvanáct se vydal na trať závodu Světového poháru v Östersundu český biatlonista Ondřej Moravec. Mohl to být jeho životní zářez, ale po závěrečné střelbě nemohl jinak než složit zbraň.

Problémy ho tížily hned zkraje, kdy ho trápil uzávěr zbraně. Celý závod ale zjel ve vysokém tempu, nemýlil se ani na jedné ze tří položek a natahoval se po cenných kovech. O úspěch ho připravila poslední střelba ve stoje, kde zaváhal hned dvakrát a přišel tak o stupně vítězů. Moravcův čas nakonec nestačil ani na první desítku, která se i po tomto vytrvalostním závodě musela obejít bez české vlajky.

Nejlépe z naší výpravy si v konečném žebříčku vedl již zmiňovaný Ondřej Moravec, který obsadil 14. místo. Z ostatních českých zástupců pak dojel na 31.

Český biatlonista Ondřej Moravec.

Foto: AP

místě Michal Šlesinger, na 57. místě Tomáš Holubec a svoji pre-

miéru ve Světovém poháru si odbyl Tomáš Krupčík, který skončil

v poli poražených na 85. místě. **Daniel Mazura**

I tentokrát na www.fles.fsv.cuni.cz
Příští číslo bude mimořádně a překvapivě
bulvárně vánoční. Těšte se na Ježíška a neblázněte!